

CREATORUL ȘI CREAȚIA

INTRODUCERE

În țara noastră copiii au început din nou să învețe în școli, la religie, că Dumnezeu există. El a creat Universul, Soarele, planetele, plantele, animalele, oamenii și tot ce există. Copiii mai învață că Dumnezeu a dat oamenilor niște legi și porunci, pe care aceștia ar trebui să le respecte. În felul acesta societatea își pregătește viitoarele generații pentru a avea un comportament moral și pentru a întâmpina cu oarecare tărie suflească dificultățile inerente vieții.

Trebuie însă să observăm că în același timp copiii și tinerii învață în școli și universități diferite discipline științifice. De exemplu, la cosmologie ei învață că universul a luat naștere în urma unei *Mari explozii* a unui *nucleu primordial*. După ce s-a produs *Marea Explozie* a început expansiunea universului, care a determinat răcirea treptată a cosmosului și scăderea densității materiei. Aceste efecte au deschis calea organizării galaxiilor. În interiorul galaxiilor au luat naștere stelele și planetele. În opinia oamenilor de știință, toate aceste procese pot să fie explicate foarte bine cu ajutorul teoriei relativității generalizate și a mecanicii cuantice. Toate s-au desfășurat în mod natural, firesc,

❖ Constantin Portelli ❖

conform legilor fizicii și chimiei. În nici un model cosmologic științific nu se pomeniște ceva despre intervenția unei *Inteligențe Creatoare*, sau despre rolul unei *Informații Primordiale*, care să fi intervenit în vreun fel în desfășurarea evenimentelor. Din această cauză, elevul sau tânărul care studiază, nu poate să realizeze o legătură între ceea ce învață la religie și cele ce se prezintă la disciplinele științifice. Mai mult încă, în gândirea tinerilor apar numeroase contradicții și îndoieli.

La Biologie, elevii învață că viața a apărut direct din materia anorganică, în urma multiplelor combinații chimice, care s-au produs în mod întâmplător.

Ei mai învață că speciile au apărut datorită unor mutații genetice, care s-au produs în mod întâmplător. Efectul mutațiilor genetice a fost mai departe controlat de *selecția naturală*, care a înlăturat din competiție mutanții neperformanți și a lăsat să supraviețuiască și să se înmulțească doar purtătorii unor mutații favorabile.

Copiii mai învață că oamenii au apărut prin evoluția unor specii de primate (*hominide*). Aceste hominide au fost obligate de apariția unor noi condiții de mediu să adopte un mers biped și o poziție verticală a trupului. Acest fapt a permis indivizilor respectivi să-și elibereze membrele superioare de sarcina mersului și să le utilizeze pentru diferite operațiuni de apucare a hranei, de transport al progeniturii, de mânăuire a diferitelor obiecte. Utilizarea membrelor superioare într-o manieră nouă a dus la transformarea lor în mâini și la dezvoltarea inteligenței. Din același proces a decurs descoperirea primelor unelte și a armelor. Pe scurt, apariția omului este explicată de antropologie ca un proces firesc, natural, care a fost determinat de înlănțuirea unor cauze materiale. Nici o transcendență și nici un miracol nu intervine în acest model materialist al apariției omului.

❖ *Logica creației divine* ❖

Observăm că în toate domeniile știința a adoptat niște explicații materialiste și ateiste. Oamenii de știință nu au afirmat niciodată în mod explicit poziția lor materialistă, dar trebuie să recunoaștem că au practicat-o în mod consecvent. Ei s-au temut să facă o asemenea afirmație clară, pentru că au vrut să-și păstreze aureola de obiectivitate. Trebuie, de asemenea, să recunoaștem că mulți oameni de știință și-au păstrat în sinea lor credința în Dumnezeu, dar în lucrările lor științifice s-au aliniat punctului de vedere materialist, pentru a nu fi criticați de colegii lor de breaslă și pentru a nu fi discreditați ca profesioniști.

Tendința materialistă și ateistă a științei are o vechime de câteva secole. Ea s-a accentuat în ultimele două secole. Acest materialism se datorează următorilor factori.

a). În Evul Mediu cercurile conducătoare ecleziastice au exercitat o puternică cenzură asupra lucrărilor științifice și filosofice ale epocii. Sunt bine-cunoscute în această privință persecuțiile la care au fost supuși Copernic, Giordano Bruno și Galileo Galilei. Știm astăzi că aceste persecuții au fost nedrepte. Ele au fost făcute împotriva adevărului, din dorința unor cercuri conducătoare ale Bisericii catolice, care au urmărit menținerea unor interpretări teologice și filosofice, ce se armonizau foarte bine cu mentalitatea epocii. Schimbarea trebuia însă să se producă și adevărul trebuia să triumfe!

b). Progresul cunoașterii și evoluția societății în timpul Renașterii, au dus la emanciparea gândirii științifice și filosofice de cenzura cercurilor ecleziastice. Filosoful francez Rene Descartes a propus în secolul al XVII-lea să se realizeze o înțelegere între oamenii de știință și teologi. Descartes a definit existența a două domenii ale realității și cunoașterii umane. Un domeniu aparține lumii materiale. Acest domeniu este accesibil cercetărilor științifice și ar trebui să fie atribuit profesioniștilor și filosofilor. Celălalt domeniu aparține realității transcendental-divine și ar

trebui să rămână o preocupare a teologilor și cercurilor ecleziastice. Înțelegerea propusă de Descartes a rămas doar un dezi-derat și competiția dintre știință și religie a continuat, fiecare dorind să ocupe o poziție cât mai importantă în cunoaștere și un prestigiu cât mai înalt în societate.

Datorită progreselor realizate de știință în ultimele două secole a apărut un entuziasm extraordinar în rândurile cercetătorilor și filosofilor materialişti. S-a creat impresia că știința poate, sau va putea, în scurtă vreme să explice toate fenomenele și procesele din Univers doar prin cauze și legi materiale.

Pentru foarte mulți cercetători și filosofi materialişti, în afara științei nu ar exista decât superstiție. Este ilustrativ în această privință dialogul care a avut loc între împăratul Napoleon Bonaparte și filosoful și matematicianul francez Pierre Laplace.

Laplace tocmai publicase cartea *Mecanica cerească* și era mândru de lucrarea sa. El s-a dus să prezinte împăratului cartea. Napoleon I-a întrebat:

• *Care considerați că a fost rolul lui Dumnezeu în acest domeniu?*

Laplace i-a răspuns:

• *Sire, nu am avut nevoie să folosesc această ipoteză!*

c). Trebuie să recunoaștem că materialismul și ateismul manifestat de oamenii de știință în epoca modernă a fost într-o mare măsură determinat de rezultatele cercetărilor efectuate și de nivelul pe care cunoașterea umană l-a atins în secolele XIX-XX.

În mai toate domeniile, rezultatele cercetărilor științifice se organizau mai bine în cadrul unor interpretări materialiste. Cosmologia arată că la început a fost materia. Apoi a apărut din materie viața.

Ființele inteligente au apărut mai târziu, prin intermediul evoluției biologice. Cercetările paleologice arătau că la început au trăit pe planeta noastră organisme simple, unicelulare. Organismele cu

❖ *Logica creației divine* ❖

structuri și funcții mai complexe au apărut mai târziu din alte forme mai simple. Antropologia prezenta craniile și scheletele unor hominide, care arătau o creștere treptată a dimensiunilor creierului și un progres treptat al caracteristicilor de umanizare etc.

Prin urmare, evoluția cunoașterii în general și a științei în special, a determinat apariția și dezvoltarea materialismului și ateismului.

Acum însă lucrurile tind să se schimbe. Cunoașterea umană și știința au intrat într-o nouă etapă. Rezultatele existente ne obligă să elaborăm o nouă paradigmă în știință și filosofie. Această nouă paradigmă pledează în favoarea existenței și rolului lui Dumnezeu.

În prezent, știința a ajuns în unele domenii la niște frontiere dincolo de care nu mai poate trece. De exemplu, în cosmologie observațiile au ajuns la limitele universului, la ceea ce cosmologii numesc orizontul. Acest orizont marchează originea universului nostru, adică *Marea Explozie*. Evident că știința nu va putea depăși cu metodele actuale originea universului nostru. La fel în profunzimea materiei cercetările au ajuns la quarci. Energia necesară pentru a pătrunde mai departe în profunzimea materiei depășește posibilitățile umane actuale și în viitor. Oamenii de știință, însă, își dau seama că dincolo de aceste frontiere există ceva foarte important, ceva care ar putea rezolva multe din actualele noastre întrebări.

În momentul actual omenirea ar putea merge mai departe cu cunoașterea doar folosind alte metode. De exemplu, datele cosmologice existente, dacă le aranjăm într-un mod adecvat, ne arată că ne aflăm în interiorul unui univers, care descrie o evoluție ciclică. Mai mult încă, putem deduce că ne aflăm în interiorul unui univers informațional, un univers care a fost programat să descrie o anumită evoluție. Informația care a existat

❖ Constantin Portelli ❖

la originea ciclului actual (universul nostru) a fost transmisă dintr-un ciclu universal precedent. La sfârșitul ciclului actual, materia, energia și informația din acest ciclu vor trece mai departe în ciclul universal următor și-i vor determina evoluția. Există dovezi care pledează în favoarea acestei interpretări.

În interiorul universului nostru există o asimetrie fundamentală între materie și antimaterie. Această asimetrie vine de la originea universului nostru, din domeniul particulelor elementare. Ea merge mai departe și a determinat selectivitatea organismelor vii de pe planeta noastră și din universul nostru pentru anumite tipuri de molecule asimetrice. Este vorba de o asimetrie care nu este compensată în cadrul universului nostru (ciclul actual).

O asimetrie necompensată nu poate lua naștere din nimic, sau din întâmplare. Ea trebuie că-și trage originea dintr-o altă asimetrie necompensată, care a precedat-o și a determinat-o.

Existența unei asimetrii necompensate în cadrul universului nostru (ciclul actual) nu poate proveni decât dintr-un ciclu universal precedent.

Această asimetrie joacă în mod evident și rolul de informație, pentru că a intervenit și a determinat toate procesele majore din evoluția ciclului actual. Asimetria necompensată din ciclul actual descinde din *Informația Primordială* care a fost introdusă la originea ciclului actual din ciclul universal precedent. Ea demonstrează în mod irefutabil natura ciclică și informațională a universului nostru. Sunt și alte aspecte care pledează în acest sens, pe care le voi menționa în capitolele următoare.

Aspectele prezentate ne determină să afirmăm că universul nostru face parte dintr-un șir de cicluri informaționale. Există prin urmare un sistem cosmologic informațional de ordin superior universului. Există un *Metaunivers Informațional*.

❖ *Logica creației divine* ❖

Aceste date și construcții logice ne obligă să acceptăm ideea că informația este eternă în Metaunivers. Ea trece dintr-o formă în alta, se amplifică prin conjugarea cu alte informații pe parcursul desfășurării ciclului universal, dar nu dispăre niciodată total. Ceva rămâne și se transmite de la un ciclu la altul. Există o *Informație Primordială* care va ajunge la originea ciclului următor.

Acest raționament ne arată că nu poate să fie adevărată afirmația filosofilor materialști și atești, care au pretins primordialitatea materiei în raport cu informația și inteligența. Această primordialitate este doar aparentă. În *realitate materia poartă cu ea informația, adică potența de a evolua spre anumite structuri și funcții care au fost programate să apară la un moment dat.*

Pe de altă parte, trebuie să recunoaștem și existența unei legături indestructibile între informație și inteligență.

Această legătură poate să fie demonstrată astfel. Pe planeta noastră evoluția biologică a speciilor a dus în final la apariția unor ființe inteligente (oamenii). În același timp observăm că, *experiența umană în domeniul construirii inteligențelor artificiale demonstrează că o inteligență poate apărea doar prin intervenția unei inteligențe creatoare care este abilitată să realizeze această performanță.*

Din aceste date deducem mai departe *faptul că Informația Primordială, care a existat la originea universului nostru a realizat în final niște ființe inteligente (oamenii) demonstrează că ea a purtat potența și inteligența unei Inteligențe Creatoare. Altfel, nu s-ar fi produs acest lucru.*

Prin urmare, universul și Metauniversul poartă pe lângă niște caracteristici informaționale și amprenta unei *Inteligențe Creatoare. Dumnezeu există!* Din punct de vedere științific, Dumnezeu este în primul rând *Inteligență Creatoare și Informație Primordială.*

Informația este puntea care leagă materia (creația) de Inteligență. Informația unește pe Creator de inteligențele create (oamenii).

❖ Constantin Portelli ❖

Inteligența Creatoare are însă primordialitate în raport cu informația și materia. În mod evident Inteligența Creatoare a generat informația și a legat-o de materie. Inteligența Creatoare folosește informația pentru a-și realiza obiectivele (creația).

Interpretată în felul acesta, știința poate servi pentru întărirea credinței în Dumnezeu. Mai mult încă, ea poate transforma credința în certitudine.

Omul modern poate să fie asemănat cu apostolul Toma, care a cerut probe pentru ca să poată crede în învierea lui Cristos. Știința are menirea să adune datele și argumentele necesare pentru a demonstra prezența și rolul lui Dumnezeu în creație. Știința poate să facă acest lucru și cu siguranță că îl va face în viitor.

Trebuie însă să recunoaștem că și teologii, filosofii, religioșii și conducătorii bisericii ar trebui să facă pașii necesari pentru apropierea de știință.

Revelațiile divine sunt adevăruri pe care Dumnezeu le-a transmis oamenilor. O parte din aceste adevăruri au fost date într-o formă simbolică (metaforică). Din această cauză, revelațiile divine pot să fie interpretate în mai multe feluri, în funcție de nivelul de cunoaștere al cercetătorului și evident al epocii respective.

În prezent revelațiile divine cu privire la creația lumii (*Geneza*) ar trebui să fie interpretate în lumina cunoașterii științifice, fără a se pierde din vedere esențialul, adică intervenția determinată a Creatorului. Acest lucru se poate realiza. În capitolele următoare voi prezenta calea care ar trebui să fie urmată.

În felul acesta, contradicțiile care apar în prezent între știință și religie ar putea să fie depășite și s-ar putea realiza un progres atât pentru știință, cât și pentru religie.

Capitolul I

COSMOLOGIA MODERNĂ ȘI ROLUL INTELIGENȚEI CREATOARE

Evoluția ciclică a universului

Cosmologii moderni sunt de acord cu faptul că universul nostru a avut o origine. Cercetările au arătat că în urmă cu 10-15 miliarde de ani, materia, energia și informația se aflau concentrate într-o sferă (nucleul primordial al universului), care probabil că a avut dimensiunea soarelui nostru.

În aceste condiții, densitatea materiei a fost probabil de ordinul a miliarde de miliarde de grame pe centimetrul cub, iar temperatura a fost de miliarde de miliarde de grade Kelvin. Atunci s-a produs o *Mare Explozie*, pe care cosmologii de limbă engleză au numit-o *Big Bang*. După *Marea Explozie* a început expansiunea materiei în spațiu. Acest lucru a determinat scăderea treptată a temperaturii și densității materiei. Datorită acestei